

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Cara Summers
Érzéki fantázia

Alison Roberts:
Herceg a parton

Michelle Major
Karácsony a hegyekben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carolyn Hanlon, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: Taken Beyond Temptation (Harlequin Blaze)

• *Magyarra fordította:* Kertész Helga

© Alison Roberts, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: The Forbidden Prince (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© Michelle Major, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: Christmas on Crimson Mountain (Harlequin Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Szalay Annamária

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 96. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-736-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cara Summers
Érzéki fantázia

1. FEJEZET

Tizennégy hónappal korábban

Amikor Jillian belépett a toronyszobába, tudta, hogy nincs egyedül. Miközben megmászta a vas csigalépcsőt, a hőmérséklet érezhetően csökkent – kutatásai szerint a kísértetjárta házak jellemzően hidegek voltak. Libabőrös lett, a tarkóján fölmeredtek a pihék.

Belebámult a sötétségbe. A szoba külső falán ablakok sorakoztak, de a rájuk rakódott piszok miatt alig szűrődött be rajtuk fény.

– Hahó?

Az egyetlen válasz a sziklákat nyaldosó Atlanti-óceán tompa morajlása volt.

– Nem vagyok betörő – mondta Jillian. – Az ingatlanügynöktől kaptam meg a kulcsot.

Semmi válasz.

– Én vagyok az egyik új tulajdonos. A testvéreimmel együtt ajánlatot tettünk a házra, és elfogadták.

Szinte vibrált a levegő. A lány erőt vett magán, és tett még egy lépést előre.

Jillian még soha nem érzett ehhez hasonlót – egy megfoghatatlan lény jelenlétét. Mert nem kérdés, hogy egy szellem tanyázott a Haworth-ház toronyszobájában, a szellemnek pedig Hattie Haworth volt a neve. Az ingatlanközvetítő, Vivian Thorley mesélt neki róla, amikor körbevezette őt a házban, Jillian ugyanis megkérdezte, miért van bedeszkázva a toronyba vezető feljáró.

– Kötelességem elmondani magának, hogy a Haworth-ház második tulajdonosa szerint ez egy kísértetjárta hely – közölte Vivian mesterkélt hangon.

Az első tulajdonos, Hattie, sikeres némafilmsztár volt, azonban amikor kiderült, hogy a hangosfilmek világában nem állja meg a helyét, a stúdiója és a férje is megvált tőle. Vivian szerint Hattie a Belle-szigeten keresett menedéket, és haláláig magányosan élt a Haworth-házban.

– De azóta, hogy a toronyszoba le lett zárva, nem érkezett több panasz – nyugtatta meg Vivian, és gyorsan visszaterelte Jilliant az ódon kőkastély napsütötte udvarára, ahonnan csodálatos kilátás nyílt az Atlanti-óceánra.

Jillian együttértett a filmsztárral. Mély lélegzetet vett, és még beljebb lépett a szobába.

– Rettenetes, hogy bezárva tartottak annyi éven át.

A testvéreinek természetesen nem említette a szellemet. Mindenképpen meg kellett szerezniük a házat, hiszen ez volt a legideálisabb hely az üzleti vállalkozásukhoz. Már csak Hattie Hawortht kellett meggyőznie.

Jillian gyomra remegett az idegességtől, amikor ismét körbenézett.

– Gondoltam, szólok előre, hogy a testvéreimmel luxushotelt szeretnénk csinálni az épületből. Továbbra sem érkezett válasz.

– Már tinédzserkorunk óta ez volt az álmunk, még esküt is tettünk.

Naomi végzős gimnazista volt, amikor felmerült benne az ötlet, hogy egy nap közös üzletbe kellene vágniuk.

A nővére négyéves volt, ő kettő, a húga, Reese, pedig még kisbaba, amikor az édesapjuk otthagya őket egy bentlakásos iskolában. Ez csak ideiglenes megoldásnak számított, mert a férfinak időre volt szüksége, hogy feldolgozza felesége halálát, amikor azonban visszatért, hogy elhozza a lányokat, autójával lezuhant egy szikláról. A testvérek az iskolában nőttek fel, és elválaszthatatlanokká váltak, az élet és a munka viszont külön utakra sodorta őket. Naomi az üzleti és jogi pálya mellett döntött, Reese szakács akart lenni, Jillian pedig az utazást és a művészetet választotta.

Ahogy az ablakokhoz közeledett, látta, hogy a kopott selyemfüggöny Franciaországból származik. Elragadtatva vizsgálta a bútorokat is, miközben folytatta az egyoldalú társalgást.

– Naomi egy bostoni ügyvédi irodában dolgozik, ő fogja intézni a szálloda üzleti ügyeit.

A húgom, Reese, kitűnő szakács, ő a konyhában fog helytállni. Én pedig az épület belsejét fogom megtervezni.

Megállt, és végigsimított egy asztalon.

– Gyönyörű bútordarabok vannak itt.

Ahogy egyre beljebb ment, az árnyékból előtűnt egy hatalmas, mahagóniból készült, kézzel faragott baldachinos ágy.

– Biztos ez volt a hálószobád. Vagy inkább a budoárod.

Jillian biztosra vette, hogy hallott valamit. Talán nevetést?

Amikor a hang irányába fordult, észrevett egy aranyozott, fazettás tükört.

– Istenem! – Odasietett, kinyújtotta a kezét, és ujjával gyengéden végigsimított a kereten. – Ez csoda szép!

Hirtelen hátrébb lépett. Jól látta, hogy valami megvillant a tükörben? Vagy csak képzelődött?

És megint, de ezúttal sokkal fényesebb volt, majd megjelent egy női alak. Gyönyörű volt, magas és karcsú. Áttetsző, fehér ruhát viselt, vörösesszőke haja laza hullámokban omlott a vállára.

Jillian szíve kihagyott egy ütemet, és elakadt a szava. A félelemtől gombóc nőtt a torkában. A nő egyértelműen Hattie Haworth volt.

Már épp kezdte megszokni a látványt, amikor az alak elhalványult.

– Ne! Várj! – szólt, és megérintette a tükört, de már csak saját magát látta benne. Hattie eltűnt.

Miközben Jillian mereven bámult a tükörbe, észrevette, hogy valami megmozdult mögötte a falon. Megpördült a tengelye körül, és elővette a zseblámpáját. Ahogy közelebb ment, egy titkos szobát fedezett fel a falban, amelyben nem volt más, csak egy fakó vászonnal beburkolt kalapdoboz, tetején egy pergamenpapírral.

Jillian felkapta a dobozt, visszasétált vele a tükör elé, és törökülésben a földre helyezkedett, hogy jobban szemügyre vegye. A papíron ez állt: *Fantáziadoboz. Fontold meg a választásod, mert amit kihúzol, valóra válik!*

Jillian a tükörbe pillantott.

– Ez meg mi, Hattie?

Néhány másodpercig hezitált, mérlegelte a lehetőségeit. A felirat egyértelmű figyelmeztetés volt. Talán meg kellene várnia a testvéreit, hogy együtt nézzék meg a doboz tartalmát. De a türelem sosem volt az erőssége.

Óvatosan felnyitotta a fedelet, és egy köteg borítékot talált benne. Ezúttal nem gondolkozott sokáig. Mélyen beletűrt a dobozba, és kihúzott egyet az aljáról. Végül is, mi baj lehet belőle?

Kibontotta a borítékot, elolvasta a szöveget, és hirtelen szédülni kezdett. Amilyen gyorsan csak tudott, visszatett mindent a dobozba, lecsukta a fedelét, majd felugrott, és visszavitte a titkos szobába. Azután meghúzta a hozzá tartozó működtető kart, és a szoba ajtaja bezárult. Remegő lábbal nekidőlt a falnak.

Ez csakis a véletlen műve lehetett. Kinek lett volna tudomása ifjúkori fantáziájáról?

Lehet, hogy az összes boríték ugyanazt rejtette, de nem volt bátorsága újból kinyitni a dobozt, hogy bizonyosságot szerezzen.

Nevetséges, hogy egy buta papírcetli így felzaklatta.

Felemelte a fejét, és a tükörhöz ment.

– Mire használtad ezt a dobozt Hattie? És miért csak ez az egy dolog van a titkos szobádban?

Az a néhány szó ott villogott a fejében. *Amit kihúzol, valóra válik.*

Dübörgő szívvel sarkon fordult, és lesietett a csigalépcsőn.

2. FEJEZET

Jillian megmarkolta a kormányt, és a fékre taposott, amikor autója megcsúszott egy olajfolton, és megpördült. A hajtűkanyarban nem vette időben észre a foltot, amelyen egyébként lehet, hogy minden gond nélkül keresztül tudott volna hajtani, ha a semmiből nem jelent volna meg az a terepjáró.

Szinte várta, hogy leperegjen előtte az élete, miközben körbe-körbe pörgött, de csak az út menti árkot, a Haworth-ház magas tornyát és a fenyőfák hosszú sorát látta – meg az előtte álló hatalmas járművet.

Amikor az autó végre megállt, Jillian mély lélegzetet vett. Szíve úgy zakatolt, mint egy száguldó tehervonat. Kinézett a szélvédőn, és még a porfelhőn keresztül is jól látta a nagy, ezüstös terepjárót, mindössze néhány centiméterrel a kocsija előtt. Jillian elvette remegő kezét a kormányról. Közben a terepjáróból valaki kiszállt, és felé indult. Mivel a szélvédőjén csillogó napfény elvakította, csak homályosan látta a magas, hórihorgas alakot. Talán egy férfi?

– Jól van? – A mély hang határozottan férfihoz tartozott.

– Igen – mondta Jillian, de azért végigmérte magát. Muszáj, hogy jól legyen. Hogy állítását bizonyítsa, ki is kászálódott a kormány mögül. – És maga?

– Én rendben vagyok, de nem én pördültem meg az autómmal. Egyébként jól manővereztem.

– Nem számítottam arra az olajfoltra, ráadásul siettem is.

– Egy hajszálon múlt.

– Valóban. – Amikor Jillian felpillantott, egy széles mellkassal találta szemben magát. Észre sem vette, hogy a férfi ilyen közel jött. Megszólalt benne a vészcsengő, mégsem mozdult.

A férfi hatalmas volt, legalább százkilencven centiméter magas. A napszemüvegtől nem látta a szemét, de a bozontos, szalmaszőke haját, a férfias arcot és az állán végighúzó borostát jól meg tudta figyelni. Pillantása elidőzött a száján, és a vészcsengő megint megszólalt. Ezúttal hátrahúzódt, és nekiütközött a kocsi oldalának.

A férfi elkapta a karját, nehogy elessen, közben egyik lábával közelebb lépett, és Jillian egy pillanatig érezte, ahogy a combja az övének nyomódik. Forróság áradt szét benne, és egészen a combja közé hatolt. Agyára köd ereszkedett, toroka kiszáradt.

– Minden rendben?

Biztos az adrenalin dolgozott benne még mindig, amitől kiélesedtek az érzékei. Ezért reagált így a férfi érintésére. Ezért nem találta a hangját.

– Persze – hazudta.

A férfi még közelebb lépett. Jillian a száján érezte meleg leheletét, szinte meg tudta ízlelni. Többet akart belőle, és ez megrémítette. Szerette volna az ösztöneit követni, és áthidalni a maradék távolságot...

Nem! Most nem engedhette meg magának, hogy óvatlan legyen. Ez a férfi idegen volt. Neki pedig az üzletre kellett koncentrálnia... ami teljesen kiment a fejéből, mihelyst a férfi hozzáért.

Valahogy sikerült erőt vennie magán, és kezét a férfi mellkasára téve így szólt:

– Mennem kell.

Az idegen leengedte a kezét, és hátrébb lépett, de ahelyett, hogy visszament volna az autójához, körbejárta a lány kocsiját. Lassan mozgott, így Jilliannek volt ideje szemügyre venni széles vállát, keskeny derekát és a szakadt farmerba bújtatott hosszú lábát.

Biztos nem környékbeli volt, mert még sosem látta erre felé.

– Maga nagyon szerencsés – mondta a szépfiú. – Egy karcolás sincs rajta. Akarja látni az enyémet?

Jillian az órájára pillantott. Épp elég időt vesztegetett arra, hogy megnézzze magának a pasast – aki már megint feléje közeledett.

– Nézze, öt perc múlva megbeszélés van Belle Bayben. Tényleg rohannom kell. De... – Jillian

kivette a táskáját az autójából, és előhalászott belőle egy névjegykártyát. – Jillian Brightman a nevem, és ha bármi probléma lenne a kocsijával, a Haworth-házban megtalál.

A férfi elvette a kártyát, és tanulmányozni kezdte.

– Akkor rendben vagyunk? – kérdezte türelmetlenül Jillian.

– Maga lesz az első, akinek szólni fogok, ha nem így lenne.

– Remek.

Jillian visszaült az autóba, és beindította a motort. Hátrátolatott, majd miután kikerülte a terepjárót, rátaposott a gázpedálra.

Ian MacFarland ott állt az éles kanyarban, és nézte, ahogy Jillian végigszáguld az úton Belle Bay felé. A szíve még mindig kalapált – és nem csak az éppenhogy elkerült baleset miatt.

Nem, rendetlenkedő szívének oka maga Jillian Brightman volt. Ian nem az a típusú ember volt, aki ösztönből cselekedett. Az alatt az öt év alatt, amíg a CIA-nél dolgozott mint elemző, megtanulta, hogy nem szabad elhamarkodottan cselekedni.

De amint kiszállt a terepjárójából, valamilyen leküzdhetetlen vonzást érzett. Odament a lány autójához, hogy megnézzze, jól van-e... és hogy megértse ezt a furcsa vonzódást. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megérintse, megcsókolja őt, és ez összezavarta. Amikor Jillian testének finom domborulatai egy pillanatra hozzápréselődtek, olyan elsőprő sóvárgás lett úrrá rajta, ami minden mást kiűzött a gondolataiból.

De vajon miért? Korábban már utánanézett a Brightman testvéreknek, így nem értette, miért lepődött meg ennyire Jillian rá gyakorolt hatása miatt. Talán mert a lány weboldalán lévő fotó távolról sem tükrözte a valóságot – az óriási kék szemet, az aranyszőke tincseket és az angyali vonásokat. Na és persze azt a hatalmas energiát, amely belőle áradt.

És amikor egyenesen a szemébe nézett... úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna, elméje teljesen kiürült.

A lánynak még egy hétig nem is kellene itt lennie a szigeten. Ez kissé megnehezítheti titkos nyomozását, amellyel Avery Cooper hotelmenedzser bízta meg.

Ian visszaemlékezett az első telefonbeszélgetésükre.

– A nevem Avery Cooper, talán ismer engem.

– Igen, ismerem – mondta Ian.

– Maga ugyanolyan jó nyomozó, mint a testvére?

– Remélhetőleg igen, bár nekem nincs annyi gyakorlati tapasztalatom, mint Dane-nek. Mire lenne szüksége?

– Először is tudnom kell, hogy megbízhatok-e magában. Amit elmondok, annak szigorúan köztünk kell maradnia. Még a testvérenek sem mondhatja el. Nem akarom félbeszakítani a Naomival való vakációját, és azt sem szeretném, ha a Brightman testvérek feleslegesen aggódnának. Hiszen az is lehet, hogy csak paranoiás vagyok.

– Ha úgy gondolom, hogy a bátyámnak tudnia kell a dologról, akkor el fogom mondani neki. Arra megkérhetem, hogy ne beszéljen róla Brightmanéknek, de garantálni nem tudok semmit, amíg nem árulja el, miről van szó.

A vonal túlsó végén rövid szünet állt be. Azután Avery elmesélte, milyen események sújtják a Haworth-házat, amióta Ian testvére, Dane, a helyszínen elkapta a szélhámós Michael Davenportot, akinek köszönhetően a házban lakó szellem története minden hírcsatornán megjelent.

Először a légkondicionáló rendszer ment tönkre, amit Avery még balszerencséjének fogott fel, de aztán jött a mérges gomba, amely majdnem belekerült az étterem specialitásába. Egy fiatal szakács szerencséjére észrevette, így nem történt baj.

Azután az egyik vendég leesett a második emeletről a fogadócsarnokba vezető lépcsőn, de csak néhány fokot gurult, és múltó ijedséggel megúsza.

Amikor azonban Avery rátalált a legfelső lépcsőfok fölé kifizített drótmardványokra, úgy döntött, felveszi Iannel a kapcsolatot.

Ian megértette a szállodaigazgató aggodalmát, de mivel még nem lehetett biztosan tudni, az esetek

összefüggenek-e, valóban korai lett volna felizgatni a Brightman testvéreket.

Amint Jillian autója eltűnt a láthatáron, Ian visszaült a terepjárójába, és elindult a Haworth-ház felé. A Dane-nel való legutóbbi közös ügyük kapcsán mindhárom lányról szerzett némi információt.

Különös módon a történetük bizonyos dolgokban hasonlított az övéhez és Dane-éhez. Dane kilenc-, Ian hét-, az öccse négy-, a húga pedig kétéves volt, amikor az édesanyjuk hirtelen halála miatt a családsegítő szolgálat elválasztotta őket egymástól. Dane másfél évvel ezelőtt talált rá, amikor Ian a CIA-nél dolgozott.

Felfedezték, hogy képességeik révén jól tudnak együtt dolgozni – Ian volt az értelmi szerző, Dane pedig a kivitelező –, ezért Ian otthagya a CIA-t, és testvéréhez csatlakozva áttért a nyomozásra.

A családjuk felbomlása Dane-t viselte meg a legjobban, ő ugyanis nem került ki az állami gondozásból. Ian élete a bátyjáéhoz képest tündérmese volt. Katolikus szülők vették magukhoz, akik két gyermekük után szerettek volna örökbe fogadni egy harmadikat. A nevelőanyja, JoAnn, sohasem tett különbséget a saját gyerekei és öközötte. Nevelőapja azonban szabályokat állított fel. Megtiltotta, hogy versengjen a testvéreivel, és bármiben felülmúlja őket, így Ian megtanult a háttérben maradni. Ennek ellenére sikerült bejutnia az egyetemre, és a vágyainak megfelelő munkát találnia.

A Brightmanek szerencsésebbek voltak, hiszen ők együtt maradhattak. A legidősebb közülük, Naomi, pedig nem olyan régen összejött Dane-nel. A Haworth-házban találkoztak, amikor Ian bátyja a híres Michael Davenport nyomában volt.

Ian örült testvére boldogságának, neki azonban nem volt ilyen szerencséje a hosszú távú párkapcsolatok terén. Egy kapcsolat kialakítása időt és figyelmet igényelt, ő pedig már így is épp elég elfoglalt volt. Most arra kellett koncentrálnia, hogy a MacFarland Nyomozóiroda megbecsült tagjává váljon.

Ahogy kocsijával ráfordult a Haworth-ház felhajtójára, izgalom lett úrrá rajta. Az interneten látott már róla képeket, de a szürke kőtornyok és bástyák látványa a valóságban még lenyűgözőbb volt. A főbejárattól jobbra teraszos kertek helyezkedtek el, mellettük pedig egy útvesztő.

Ian kiszállt az autóból, átadta a slusszkulcsot a parkolófiúnak, majd a vállára véve a táskáját belépett az előcsarnokba. Avery Cooper a recepcióspult mögött állt, és amint észrevette őt, mosolyogva intett, hogy kövesse. Miután bementek a menedzser privát lakosztályába, a férfi beszélni kezdett:

– Nagy pácban vagyunk. Jillian ma reggel váratlanul megjelent.

– Tudom – mondta Ian, miközben letette a táskáját. – Majdnem összeütköztünk az úton. Váltottunk pár szót.

Avery szeme összeszűkül.

– Maga beszélt vele? Jillian tudja, hogy itt van?

– Igen, de azt nem tudja, hogy ki vagyok. Sietett Belle Baybe, úgyhogy még a biztosítást sem intéztük el, bár szerencsére egyik autóban sem esett kár.

Avery mély lélegzetet vett.

– Kérem, üljön le. Kér valamit inni? Vizet? Sört? Bort?

– A víz tökéletes lesz.

Követte Averyt a konyhába, ahol a férfi megkínálta egy üveg hűtött vízzel.

– Miért van itt Jillian? – kérdezte Ian.

– Úgy volt, jövő héten tér vissza, hogy hivatalosan is megvásároljon egy új ingatlant a faluban, ahol saját régiségboltot szeretne nyitni. Tegnap azonban egy bizonyos Jenkins ezredes felhívta őt, és találkozót kért. Ő és a fia meg fognak venni több kisebb szállodát a karolinai partok mentén. Az épületeket fel kell újítani, és szeretnék, ha Jillian lenne a főtanácsadójuk, de először meg akarják nézni a Haworth-házat. Ez a ház bizonyítja Jillian tehetségét. Az előcsarnokot, az étkezőt, a vendégszobákat mind ő tervezte. Az antik darabokat ő maga szerezte be. A hely le fogja venni őket a lábukról, amikor holnap idejönnek.

Ian csodálatot és szeretetet fedezett fel Avery hangjában. Jilliannel nagyon régóta barátok voltak, romantikus kötődés azonban sosem alakult ki közöttük.

– Szóval hogyan intézzem a dolgot? Fedjem fel Jillian előtt a kilétemet, és mondjam, hogy épp

szabadságon vagyok?

– Az első dolog az lesz, hogy felhívja Naomit, aztán Dane máris hívni fogja magát, hogy mit keres itt valójában. Ismerem a bátyját. Rögtön megszakítaná az utazását, hogy csatlakozzon magához.

Ez eléggé valószínű volt, gondolta Ian.

– Szerintem az eredeti tervnél kell maradnunk – folytatta Avery. – Maga egy író, aki a Haworth-házról szeretne információt gyűjteni. A könyvében le akarja írni Hattie igaz történetét, hogy miért is töltött itt éveket magányosan. Ez jó indok lesz arra, hogy kérdéseket tegyen fel neki, és körbeszáglasszon egy kicsit. Már említettem a dolgot a személyzet néhány tagjának, és hajlandóak beszélni magával.

– Rendben.

Avery pillantása az övét kereste.

– Van még egy oka annak, amiért nem akarom, hogy Jillian tudjon magáról. A holnapi találkozó Jenkinséssel fordulópont lehet a karrierjében. Nem akarom, hogy feleslegesen aggódjon.

– Értettem.

Ian lecsavarta a kupakot az üvegéről. Ez lesz az első alkalom, hogy valaki másnak álcázza magát, de izgatottan állt a kihívás elé.

– Biztos vagyok benne, hogy minden simán fog menni.

– Nem néz ki nyomozónak, ami az előnyére válhat.

Ian lepillantott viseltes pólójára, kopott farmernadrágjára, és elvigyorodott.

– Tegyük fel, hogy jogos az aggodalma. Mit gondol, mi folyik itt? – tette fel a kérdést, miközben lerakta a vizespalackot.

Ingerültség suhant át Avery arcán.

– Az eddigi esetek célpontja a szálloda volt. Szerencsétlenebbül is alakulhattak volna a dolgok, amitől komolyan csorbulhatott volna a szálloda hírneve, és hatalmas anyagi kár keletkezhetett volna.

Ian bólintott.

– Vagyis lehet, hogy valakinek nem tetszik a Brightman testvérek sikere.

– Pontosan erre gondolok. De fogalmam sincs, ki lehet az a valaki.

– Akkor jobb, ha mielőbb kiderítem. Milyen néven jelentkezzek be?

– Van valami kifogása a Jack Ryan ellen?

– Tökéletes. – Amikor Avery elhaladt mellette, Ian a kezét a férfi karjára tette. – De kérem, tegyen egy Jillianéhez közeli szobába. Szeretnék készenlétben állni, ha a fenyegetések fokozódnának.

Avery arca elsötétült.

– Úgy gondolja, hogy közvetlen veszélyben lehet?

– Maga is tart ettől – válaszolta Ian. – Részben ezért nem akarja, hogy a testvérek tudjanak a dolgról, hiszen akkor mindegyikük azonnal visszajönne.

Avery egy pillanatig tanulmányozta őt.

– Jöjjön, töltsse ki a bejelentkezési űrlapot!

3. FEJEZET

Amikor Jillian kilépett a Bisson és Tanner ügyvédi irodából, legszívesebben táncot járt volna örömeiben. Amióta rájött, hogy a belsőépítészetben rejlik igazi tehetsége, arról álmodott, hogy saját üzletet nyisson. Ez az álom azonban csak azután tűnt megvalósíthatónak, hogy testvéreivel szállodát varázsolt a Haworth-házból.

Tudta, hogy a hotel után egy új vállalkozás indítása kockázattal jár, de amint megnézte azt a könyvesboltot, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy megvegye.

A járda szélére sétált, és végignézett a falu főutcáján. A komp éles kürtje hallatán jobbra fordította a fejét. A hajó éppen elhagyta a kikötőt. Egy vízhez közeli étterem teraszát élénk színű napernyők díszítették. Az utca túlsó oldalán zsúfolt kávéház állt, zöld-fehér csíkos ponyvatetővel. Egy házzal feljebb volt egy ajándékbolt és egy bank, az ő leendő régiségboltja pedig közvetlenül az ingatlanügynökséggel szemben helyezkedett el.

Ha csak rágondolt, szíve kihagyott egy ütemet. Kezébe fogta a kulcsot és az aláírt papírokat, amivel hivatalosan is az ő tulajdonává vált a bolt.

Jó lett volna megosztani valakivel a jó hírt, ezért elindult Molly Pepperman sarki butikja felé. Mollyval barátkozott össze először Belle Bayben, és most kereskedőtársak lesznek.

Néhány lépés után azonban megtorpant, mert a túloldalon észrevett egy ezüstös terepjárót. Már azelőtt tudta, ki ül benne, mielőtt a sofőr kinyitotta volna az ajtót – az idegen, akivel majdnem karambolozott, és akit majdnem megcsókolt.

Amíg az ügyvédi irodában volt, sikeresen ki tudta űzni a fejéből az emléket, de ahogy a férfi kiszállt az autóból, minden részlet azonnal felidéződött benne. Ahogy az idegen lezárta a kocsiját, Jillian pulzusa felgyorsult, a körülötte lévő levegő pedig megtelt feszültséggel.

A férfi a móló felé vette az irányt, és Jillian nem tudta elfordítani róla a tekintetét. A tökéletes külső azonban nem volt elég indok arra, hogy a férfi ilyen intenzív hatással legyen rá, és ez félelemmel töltötte el. Hiszen teljesen idegen volt.

Az elméjében felvillanó emlék ökölcsapásként hatott rá, és a járdaszélre huppant. Lehet ennek bármi köze a papírcetlihez, amelyet a Hattie titkos szobájában talált fantáziadobozból húzott ki?

Kezét a fejére szorítva próbálta csillapítani szédülését. Hattie Haworth fantáziadobozáról csak néhány ember tudhatott. A szellem jelenléte ugyan kiszivárgott a sajtóhoz, amikor Naomi exvőlegényét, Michael Davenportot letartóztatták, a fantáziadoboz megléte viszont titokban maradt. Azt pedig soha senkinek nem mondta el, mi állt a papíron, amit kihúzott.

Megtapasztalod, milyen érzés, amikor egy ismeretlen ember első próbáján érzéki gyönyörben részesít.

Semmi értelme nem volt tagadni – ez a jóvágású idegen teljesen levette őt a lábáról.

Becsukta a szemét, és megpróbálta kitisztítani az elméjét. Most fogja beindítani az első kiskereskedelmi vállalkozását, ráadásul holnap találkozik Jenkins ezredessel. Ha az ezredes elégedett lesz az eddigi munkájával, ő bekerülhet a neves belsőépítészek közé, és ez a boltja sikeréhez is hozzájárulhat. Ez az, amire most koncentrálnia kellene.

Ehhez képest másra sem tudott gondolni, csak a kalapdobozon feltüntetett szövegre: *Fontold meg a választásod, mert amit kihúzol, valóra válik!*

Tizennégy éves korában már erotikával átszőtt romantikus regényeket olvasott, és titokban arról álmodozott, hogy egy idegen első próbáján gyönyörben részesíti. A zárdában sokkal elszigeteltebbnek érezte magát, mint a testvérei, ezért mindig is a szökésről fantáziált, és kalandos életre vágyott egy ismeretlen, veszélyes férfival.

Amikor kihúzta azt a bizonyos fantázialapot Hattie dobozából, az egészet a véletlenre fogta. Később azonban visszament a testvéreivel, és velük együtt Jillian újra választott egy cetlit – amin ugyanaz az üzenet állt!

Ezek a fantázialapok nagy valószínűséggel minden esetben személyes információt rejtettek,

mert a testvérei sem beszéltek róla.

Naomi azonban később – azon a napon, amikor Michael Davenport meglőtte őt – elmondta, hogy az ő fantáziája valóra vált, amikor rátalált Dane-re.

Vajon egy szellem tényleg képes volt befolyásolni, melyikük melyik fantáziát húzza ki? És egyáltalán mire használta ezeket Hattie?

Vajon az ő fantáziája is valóra fog válni? Na nem! Ez nevetséges. Jillian megrázta a fejét, de amikor kinyitotta a szemét, pillantása máris a jóképű idegenre esett. Felugrott, és emlékeztette magát, hogy Molly butikjába tartott, mielőtt Mr. Szépfüú elterelte a figyelmét, úgymint elindult a sarok felé.

Jillian nem tudta megállni, hogy ne csodálja meg a butik színpompás kirakatát: a csipkés fehérneműket és az égszínkék háttér előtt lógó élénk színű nyári ruhákat. Molly gyakran változtatott a kínálaton, és ezt a marketingfogást Jillian is szerette volna eltanulni tőle.

Belépett az ajtón, és rögtön észrevette Mollyt. Az apró termetű, barna hajú nő az üzlet közepén található hatalmas tükörök előtt állt egy vásárlóval. Jillian nem akarta megzavarni, ezért úgy döntött, körülnéz a boltban.

Mindig elcsodálkozott, hogyan tud Molly ennyi terméket felhalmozni a kis helyen anélkül, hogy zsúfoltnak tűnne. Szeme sarkából látta, ahogy az idős hölgyvendég alaposan szemügyre veszi magát a tükörben.

– Mit gondol, Miss Emmy Lou? – kérdezte Molly. – Szerintem jól áll magán ez a szín.

– Nem túl fiatalos? – kérdezett vissza az idős hölgy.

– Egyáltalán nem – felelte Molly. – Ez egy klasszikus stílusú ingruha, nincs korhoz kötve.

Az idős hölgy vetett még egy pillantást a tükörré.

– Igen, tényleg így van. De mi van a cipőkkel?

– Ez a stílusú szandál sem korhoz kötött. – Molly ekkor észrevette Jilliant. – Jillian, gyere, és mondd el a véleményed!

Jillian a barátnőjére mosolygott. Gyorsan megölelték egymást, majd Miss Emmy Louhoz fordultak, hogy Molly bemutassa őket egymásnak.

– Miss Emmy Lou vezeti a könyvtárat a Whipple Street sarkán.

Az idős hölgy kezét nyújtott.

– Maga bizonyára egyike a három lánytestvérnek, akik életet leheltek a mi kis falucskánkba. Örülök, hogy megismerhetem!

– Én is örülök! – A hölgy kézfogása határozott volt, mosolya őszinte.

– Hallottam, hogy megvette a könyvesboltot is.

– Így van, már a kulcs is nálam van. Reméltem, el tudom csalni Mollyt egy félórára, hogy megmutassam neki a helyet.

Miss Emmy Lou körbenézett.

– Úgy tűnik, én vagyok az egyetlen vásárló, úgymint ne is húzzuk az időt. Mit gondol erről az öltözékről? – nézett csillogó szemmel Jillianre.

– Én megvenném a ruhát és a cipőt. Molly nagyon jól össze tudja párosítani a dolgokat – válaszolt Jillian.

– Akkor elviszem mindkettőt.

– Máris becsomagolom őket.

– Nem szükséges, magamon hagyom mindegyiket. Csomagolja be azt, amiben jöttem, kérem.

Miközben Molly elpakolta a ruhákat, Jillian Emmy Louhoz fordult.

– Szeretne velünk tartani?

– Naná! Mi, könyvtárosok kíváncsi természetűek vagyunk. Hallottam, milyen szuper munkát végzett a Haworth-házban, és érdekelné, mit tervez a könyvesbolttal.

– Régiségboltot csinállok belőle – magyarázta Jillian. – A Haworth-ház olyan lett, mint egy bemutatóhely. Rengeteg vendég bízott meg hasonló berendezési darabok felkutatásával, ezért úgy gondoltam, kézenfekvő lenne saját kereskedést nyitni.

Miközben elhagyták a ruhaüzletet, Molly így szólt:

– Csak jövő hétre vártalak.
– Felhívott egy bizonyos Jenkins ezredes. Találkozni akar velem holnap a Haworth-házban, hogy lássa a munkámat, és talán alkalmazni fog mint tanácsadót.

– Sam Jenkins ezredesről van szó? – kérdezte Miss Emmy Lou.

– Igen. Talán ismeri?

– Ifjabb Samuel Jenkins. Itt született a Belle-szigeten. Az apja tragikus halált halt, amikor a kicsi Sam még nem volt több négyévesnél. A család mindenét eladta, és elköltöztek a szigetről.

– Majd holnap rákérdezek.

Jillian megállt a könyvesbolt előtt, elővette a kulcsot, majd remegő kézzel a zárba illesztette. Az ajtó nyikorogva kitárult, ő pedig belépett.

Apró porszemek táncoltak az ablakokon beszűrődő napfényben. A helyiség pont olyan volt, amilyenre Jillian emlékezett – csak a könyvek hiányoztak, meg a polcok kivételével az összes többi bútor.

– Állítólag eredetileg lakóház volt, és a belső falak érintetlenek maradtak. Ez lehetett a társalgó. A könyvespolcok közül eltávolítottok majd néhányat, de egyébként meghagyom a házat eredeti formájában, aztán berendezem antik darabokkal.

– Nagyszerű ötlet! – vélte Molly. – Lényegében visszaállítod a ház eredeti állapotát.

Jillian bevezette őket a következő szobába.

– Ez lehetett valaha az ebédlő. Esetenként majd könyvtárat vagy hálószobát fogok belőle kialakítani, attól függ, éppen mihez jutok hozzá.

– Ez az épület már az én időm előtt is itt állt – jegyezte meg Miss Emmy Lou. – Kislánykoromban is üzletnek használták. Utánanézhettek a könyvtárban.

– Az remek lenne.

Jillian kinyitotta a konyhába vezető ajtót, de megtorpant a küszöbön. A helyiség romokban hevert – a konyhaszekrényeket talán egy pöröllyel behorpasztották, és a falakra piros festéket öntöttek, az egyikken tisztán olvasható felirattal:

Menekülj, amíg megteheted!

Jillian Brightman olyan gyorsan rohant, hogy Iannek esélye sem volt kikerülni őt, amikor váratlanul kirobbant a könyvesboltból. Az ütközéstől a férfi hátratántorodott, és a kávé kirepült a kezéből. Elkapta a lány vállát, nehogy a földön kössenek ki.

– Már megint maga – mondta Jillian, miután felnézett rá.

Olyan közel álltak egymáshoz, hogy Ian a száján érezte a lány leheletét. Egy pillanatra minden gondolat elszivárgott a fejéből, ahogy Jillian nedves ajkát bámulta. Bárcsak megízlelhethetné...

Jillian hátrébb lépett, ami visszatérítette Iant a valóságba. A lány szeme izzott a dühtől, mire a férfi megszorította a vállát.

– Jól van?

– Igen. – Jillian mély lélegzetet véve elhúzódott. – Nem. Valaki tönkretette az új üzletemben az egyik helyiséget – mutatott befelé a bolt ajtaján. – Most... most mennem kell.

Ian a másik két nő arcát kezdte tanulmányozni, mindketten ijedtnek és aggódónak tűntek, de azért jól megnézték őt maguknak.

Muszáj lesz még jobban meghúznia magát, hiszen a mai napon már másodszor futott bele a lányba, akinek még azt sem lett volna szabad tudnia, hogy ő egyáltalán a szigeten tartózkodik.

A barna hajú nő éppen telefonált, majd miután végzett, karon fogta Jilliant.

– Beszéltem Nate-tel, az irodájában vár ránk – mondta, és kinyújtotta a kezét. – Kérem a kulcsot.

Jillian átadta neki, a másik lány pedig bezárta a bolt ajtaját.

– Nate maga is látni akarja majd a károkat, de előbb feljelentést kell tennünk.

A két nő elindult, és Ian csak nehezen tudta visszafogni magát, nehogy utánuk eredjen. Elvégre jó helyre mennek. Nate Kirby volt a Belle-sziget jelenlegi seriffje, és Dane szerint értette a dolgát.

– Ismeri Ms. Brightmant?

Ian elszakította pillantását Jillian távolodó alakjáról, és egy nyugtalan barna szempárt pillantott

meg maga előtt.

– Hivatalosan nem, de már másodszor futottunk össze. A hotelben szálltam meg.

Az idős hölgy bólintott.

– De azt látom, hogy aggódik érte. Nate Kirby itt a helyi seriff, ő tudni fogja, mi a teendő.

– Mi történt odabent?

– Elég csúnya dolog – húzta össze a szemöldökét a hölgy. – A konyhában valaki megrongálta a szekrényeket, és a falakat leöntötték piros festékkel, olyan, mintha véres lenne.

Ian gyomra görcsbe rándult.

– Az egyik falon volt egy üzenet: *Menekülj, amíg megteheted!* – folytatódott a beszámoló.

Ian most még inkább szeretett volna a lány után menni. Egyre biztosabb volt benne, hogy veszélyben van.

– Ilyesmi nem szokott történni Belle Bayben, ráadásul itt mindenki hálás a Brightman testvéreknek. Fellendítették ennek a közösségnek a gazdaságát, ezért nem értem, mégis ki lenne képes ilyen tenni.

Ian észrevette Jilliant, amint a barna hajú nő és a seriff társaságában visszafelé tart. Ideje volt távoznia. Újra az idős hölgyre pillantott, szeretett volna még kérdezősködni, de nem tehetette.

– A seriff már úton van.

A hölgy kezét nyújtott.

– A nevem Emmy Lou Pritchard. Én vezetem a könyvtárat. És magát hogy hívják?

Egy tapasztaltabb ügynöknek sikerült volna névtelenül lelépnie, de a könyvtárosnő kicselezte őt.

– Jack Ryan vagyok – rázta meg a felé nyújtott kezét Ian.

– Jack Ryan, örülök, hogy találkoztunk. Máris nyugodtabb vagyok Jillian biztonsága miatt – mosolygott rá Miss Emmy Lou.

– Igyunk az új boltodra, az Emlékekre! – emelte magasba pezsgőspoharát Molly. – Nagyon tetszik ez a név.

Jillian koccintott Mollyval, és kortyolt az italából.

– Köszönöm, hogy elfogadtad a vacsorameghívásomat.

– Hálálkodj csak! – forgatta a szemét Molly. – Legalább ingyen étkezhettek a sziget legjobb éttermében, és még a kilátás is nagyszerű.

Jillian követte barátnője pillantását. Bár a második emelet és a torony sokkal jobb rálátást biztosított a Haworth-ház belső udvarára, a naplementében fürdő Atlanti-óceán egy részét innen is meg lehetett csodálni.

– Nem beszélve a pezsgőről, a csajos estéről meg Reese fantasztikus desszertjéről – tette hozzá Molly.

– Tényleg hálás vagyok – mosolygott barátnőjére Jillian. – Most pontosan egy ilyen csajos estére van szükségem, de a testvéreim elfoglaltak.

– Naomi és Dane boldogok, ugye?

– Nagyon.

Naomi megérdemelte, hogy végre saját magára is szakítson időt, és ne mindig az óvó nővér szerepét töltsse be.

– És Reese hogy van?

– A húgom dolgozik, és imádja a munkáját – mosolygott Jillian. – Épp Los Angelesben van egy új főzőműsor próbaforgatásán. Közel jár ahhoz, hogy elérje mindazt, amire már ötéves kora óta vágyik. Akkor történt, hogy az éjszaka közepén becsempésztem őt a konyhába, hogy születésnap tortát süthessen Naominak.

– Mindezt egy internátusban?

Jillian vállat vont.

– Mindig is én voltam a bevállalós a családban. Naomi volt a példakép, Reese pedig a kistestvér, akit meg kellett védeni.

Molly félredöntötte a fejét.

– Szerintem még mindig bevállalós vagy. Hiszen a te ötleted volt ez a szálloda, most pedig már saját üzleted is van.

Jillian körbetekintett.

– Megesküdtünk még az iskolában, hogy egyszer közös vállalkozásba kezdünk. De arra nem számítottam, hogy ilyen hamar kereskedő is lesz belőlem.

– Akkor igyunk az Emlékek leendő sikerére!

Miután ismét koccintottak, Jillian hátradőlt a székében, és lerúgta a cipőjét.

– Azóta, hogy reggel idejöttem a szigetre, most van először időm kicsit lazítani.

Molly letette a poharát, és kezét Jillian kezére tette.

– Nagyon sajnálom, ami az üzletedben történt.

– Nate sikeresen meg tudott nyugtatni. Úgy gondolja, a rongálásnak köze lehet egy másik incidenshez, amelyet a gimnáziumban követett el néhány izgága tinédzser. Még az a szerencse, hogy nem a renoválás után történt a dolog. Az nagyon elkeserített volna.

– Nate pozitívan hat az emberekre.

Volt valami barátnője hangjában, ami felkeltette Jillian figyelmét.

– Mi a helyzet közted és Nate között?

Molly felsóhajtott.

– Semmi. Egyáltalán semmi. Amikor a gimiben szakított velem, azt hittem, sosem fogom túltenni magam rajta. De megtettem. New Yorkban elvégeztem egy divattervező iskolát, azután pedig készen álltam rá, hogy Los Angelesbe menjek. Valóra akartam váltani az álmom, és sztárokat öltöztetni. Aztán a nagymamám beteg lett, és amikor visszajöttem, kiderült, egyáltalán nem hevertem ki Nate Kirbyt. Ő viszont nyilvánvalóan továbblépett.

– Ezt ő mondta?

– Nem szavakkal, de amilyen módon csak lehetett, a tudtomra adta.

– De megkérdezted?

– Nem volt merszem hozzá – rázta a fejét Molly. – A szavak olyan... véglegesek.

Jillian kinyitotta a száját, aztán becsukta. A szavak tényleg véglegesek voltak. És mégis milyen jogon adott volna éppen ő tanácsot? Hiszen neki sem volt szerencséje a hosszú távú párkapcsolatok terén. Még azzal az idegennel sem tudott dűlőre jutni, akibe állandóan belebotlott.

Amikor visszatért a szállodába, Jillian mesélt Averynek a boltban történt vandalizmusról, majd számba vette, mi mindent fog megmutatni másnap Jenkins ezredesnek. Mr. Szépfiú mindenhol ott volt. Ahányszor megpillantotta a szeme sarkából a férfit, szívverése mindannyiszor felgyorsult. Egyszer összekapcsolódott a tekintetük, és Jillian agya megint üresbe váltott, akárcsak akkor, amikor a könyvesbolt előtt összeütköztek.

– Férfiak – mondta Molly.

Az az egy férfi, gondolta Jillian, miközben lángba borult legérzékenyebb pontja. Érezte őt. Az idegen már megint őt bámulta.

– Mi a baj? – kérdezte Molly összeszűkülten szemmel.

– Szeretném, ha feltűnésmentesen elnéznél a vállam fölött, és elmondanád, mit látsz.

Molly rezzenéstelen arccal megtette, amire kérte, majd ivott egy kortyot a pezsgőjéből, és így szólt:

– Egy irtó jóképű pasas áll a második emeleti erkélyen. Ugyanannak tűnik, mint akivel az Emlékek előtt találkoztál.

– Tudtam – mondta Jillian. – Figyel engem.

Nem tudta visszafogni magát, így megfordult, és egyenesen a férfi szemébe nézett. Nagy hiba volt, mert most óriási kísértést érzett arra, hogy felálljon, és odamenjen hozzá.

Jillian a szék karfájába kapaszkodott, egyszerűen képtelen volt elszakítani a tekintetét a férfiétől.

– Szóljak Nate-nek, hogy tartóztassa le?

Jillian már éppen fel akart állni, amikor meghallotta Molly viccelődő hangját. De mégis mit akart csinálni? Felkeresni az idegent a szobájában? Erre a gondolatra sikerült megszakítania a

szemkontaktust, és visszánézett Mollyra.

– Ne. – Megnedvesítette az ajkát, közben szinte érezte, ahogy a férfi másfelé fordul. – Ő a szálloda vendége. Egyszerűen csak folyton... egymásba botlunk.

– És ez miért is olyan nagy probléma?

Jillian habozott.

– Vonzódom hozzá.

– Azt észrevettem. Egy pillanatig azt hittem, itt is fogsz hagyni. Nem mintha hibáztatnálak érte. Mióta ismered?

– Éppen ez az, hogy nem ismerem.

– Ki vele! – emelte fel a poharát Molly.

Jillian mesélt barátnőjének a majdnem bekövetkező karambolról és az aznapi eseményekről.

– Nem értem, miért érzek így.

Molly szeme elkerekedett.

– Én csak kétszer láttam, de tudnék mondani egy-két jó indokot. Ha nem lennék annyira rákattanva egy bizonyos seriffre, lehet, hogy bepróbálkoznék Mr. Szépfíúnál. Egyébként mi a neve?

– Nem tudom.

– Még a nevét sem tudod, mégis totál rá vagy izgulva.

– Körülbelül erről van szó.

– Nos, erre van magyarázat – mondta széttárt karral Molly.

– Éspedig? – kérdezte Jillian.

– Részben pont azért vonzódsz hozzá ennyire, mert idegen.

– És ezt honnan tudod?

– A főiskolán nemcsak a divatról tanultam, hanem a nőkről is. A nők mindig is szerettek ismeretlen férfiakra fantáziálni.

– Fantázia...

Jillian gyomra ólomsúlyúvá vált, toroka kiszáradt. Azt értette, hogy tizenéves korában miért vágyott egy idegen érintésére. Na de most?

– Mégis miért fantáziálnak erről a nők?

– Mert egy idegennel való kapcsolat nem jár felelősséggel és ítélezéssel. Az egész csak a szexről szól.

Jillian kortyolt egy nagyot a pezsgőjéből.

– Én nem vágyom ilyesmire.

Molly az arcát kutatta.

– Hm, mintha túl hevesen tiltakoznál.

Jillian a fantáziadobozra gondolt.

– Én dolgozni jöttem a Haworth-házba.

Molly elmosolyodott.

– Na de mindig csak a munka, semmi szórakozás?

Ian, miközben Averyre várt a szobájában, szemmel tudta tartani az udvaron tartózkodó Jilliant.

Egészen addig Belle Bayben maradt, amíg a lány végzett a seriffnél, majd tisztes távolságból követte őt vissza a hotelbe, ahol Jillian legalább egy órára bezárkózott Averyvel. Ezt az időt kihasználva Ian körbekémlelt a szállodában.

Délután megpróbálta a legfeltűnésmentesebben szemmel tartani őt, de úgy tűnt, Jillian tudta, hogy figyeli őt.

Például az imént is, amikor kilépett a szobája teraszára, a lány rögtön felé fordult. Iant forróság öntötte el, és kétségbeesetten szeretett volna odamenni hozzá. Amikor Jillian visszafordult a barátnője felé, Ian kiengedte a benn tartott levegőt. Soha senki sem volt rá olyan hatással, mint a lány. Amikor korábban a könyvesbolt előtt összeütköztek, legszívesebben azon nyomban megcsókolta volna Jilliant ott az utca közepén. Pedig inkább meg kellene húznia magát.

Ian a nyomkövetésről csak annyit tudott, amennyit a filmekben látott, és a regényekben olvasott,

de neki nem volt olyan szerencséje, mint a kitalált szereplőknek. A végtelenségig nem kerülheti el Jilliant, hiszen a szobájában bujkálva nem tudná elvégezni a munkát, amire felbérelték.

Kopogás hallatszott. Ian az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Avery lépett be, arcáról hiányzott a szokásos mosoly. Egyenesen az erkélyajtóhoz ment.

– Maga szerint mi történt a faluban?

– Még nem vagyok biztos benne, de aggasztó a dolog.

– Én meg már azt reméltem, ad némi megnyugtatót. – Avery visszafordult Ian felé. – Megígértem Jilliannek és Mollynak, hogy csatlakozom hozzájuk egy kávéra, úgyhogy fél óránk van. Az egyik pincér szemmel tartja őket.

Ian intett Averynek, hogy üljön le egy székre, míg ő a kanapén foglalt helyet.

– Mondja el, hogy maga szerint mi történt.

– Szeretném azt hinni, hogy az üzletében elkövetett vandalizmusnak nincs köze a hotelben történt eseményekhez. A seriff azt mondta, lehet, hogy csak gyerekek szórakoztak. Néhányan telerajzolták graffitivel az iskola melletti víztornyot, így egy üres bolt is kecsegtető lehetett a számukra.

– A seriff tud a szállodában történt incidensekről? – kérdezte Ian.

– Nem, csak magával beszéltem meg.

– Elmondta Jillian, mi volt a falra festve?

– Csupán nagy vonalakban – legyintett Avery.

– Úgy látszik, nem csak maga akarja megóvni őt az aggodástól. Ő sem akarja felzaklatni magát. Emmy Lou Pritchard részletes leírást adott nekem rögtön az eset után.

Avery Ianre bámult.

– Maga ott volt?

– Jilliant követtem. Láttam, hogy bemegy Mollyval és Miss Pritcharddal a könyvesboltba, én meg addig beléptem a szemközti ingatlanirodába, ahol megismertem Vivian Thorley-t.

– Ő most a sztárügynök. Amióta eladta a Haworth-házat a Brightman testvéreknek, azóta virágzik a vállalkozása. Állítólag megháromszorozódott a jövedelme. Itt étkezteti az ügyfeleit a szállodában, és ezáltal felhasználja a helyet az üzletkötéseihez. – Avery szája sarka megrándult. – Remélem, nem beszélte rá valamire.

– Nem, bár örült volna neki. Amikor azonban bemutatkoztam, és elmondtam a fedősztorimat, lehervadt az arcáról a mosoly, és nagyon könnyen elengedett. Biztos úgy gondolta, egy szegény író úgysem fog megvenni egy drága tengerparti házat. Utána a bolt előtt sétálgattam le-föl, amikor egyszer csak kijött a három nő. Miss Pritchard azt mondta, volt egy szöveg a falra festve: *Menekülj, amíg megleheted!*

– A francba! – mondta Avery. – Ez elég személyesnek hangzik.

– Valóban. A graffitizés közterületen történt, ez viszont nem.

– Mégis mi lehet ez az egész? – kérdezte Avery.

– Még nem tudom. Arra gondoltam, hívnék segítséget. Van egy barátom, Cody Marsh. Korábban terepen dolgozott a CIA-nek, néhány éve viszont szabadúszó lett. Ez az eset biztosan érdekelné. Végezhetne kutatásokat, amíg én Jilliant figyelem.

– Rendben van, avassa be őt is – hagyta rá Avery. – Mi mást tehetnék még?

– Amíg Jillian holnap ezzel a Jenkins ezredessel találkozik, én elkezdhetném kikérdezni a személyzetet. Amikor beszél Jilliannel, megemlíthetné neki, hogy ki vagyok, és mit csinálok itt. Állandóan összefutunk, ezért talán jobb, ha tud rólam – vagyis Jack Ryanról.

– Igaza van, elmondom neki. Más?

– Mit tud erről a Sam Jenkins ezredesről?

Avery összehúzta a szemöldökét.

– Csak amennyit Jillian mesélt róla. Állítólag elég nagy hírnévre tett szert a szállodaiparban, főként délkeleten. Miért?

– Csak kíváncsiságból. Amikor követtem a hölgyeket, elcsíptem némi információt. Miss Pritchard szerint Jenkins ezredes itt született a szigeten. Az apja tragikus halált halt, és utána a család

elköltözött.

- Jillian ezt nem említette.
- Lehet, hogy létezik egy másik Jenkins is.

Megszólalt Avery mobiltelefonja.

- Igen?

Amikor befejezte a beszélgetést, így szólt:

- Jillian volt. Ideje kávézni.